

KORANENS BUDSKAP KAPITEL 21

SURAH al-Anbiya

Kapitelnamn: *Surat al-Anbiya'* vilket betyder "Profeterna".
Den består av 112 verser och uppenbarades i Mekka.

Detta kapitel är rikt på berättelser om tidigare profeter – bland dem Ibrahim, Musa, Dawud, Sulayman och Nuh – och framhäver deras kamp, tålamod och förtröstan på Gud. Genom dessa exempel betonas att alla profeter förmedlade samma budskap: att dyrka Gud allena och leva i rättfärdighet. *Al-Anbiya'* lyfter också fram profeten Muhammad ﷺ som den slutliga sändebudet, och påminner om att den yttersta domen är nära och att människan måste förbereda sig genom tro och goda handlingar.

I GUDS DEN NÅDERIKES DEN BARMHÄRTIGES NAMN

RÄKENSKAPENS stund kommer allt närmare människorna, men de vänder sig likgiltigt bort [om frågan förs på tal]. (1) När en ny påminnelse från deras Herre når dem lyssnar de [förstrött], utan att överge sina tidsfördriv (2) och medan deras sinnen är upptagna av andra tankar. De [som sätter gudar vid Guds sida] håller sina hemliga överläggningar [och frågar varandra:] "Är denne [Muhammad] något mera än en dödlig människa som vi? Skall vi då, vi som är klarsynta, gå med på [att lyssna till] hans

[vältalighet som bländar och förhäxar som] trolldom?" (3) Säg: "Min Herre vet allt som sägs i himlen och på jorden; Han är Den som hör allt, vet allt." (4) Och de går så långt att de säger: ["Detta är bara] ett virrvarr av drömmar" [eller] "nej, han har [själv] hittat på alltsammans" [eller] "nej, han är ju poet". - "Låt honom nu visa oss ett tecken liksom de tidigare [profeterna] sändes [med tecken]!". (5) Inget av de folk i äldre tid som Vi lät gå under trodde [sina profeter]. Skall då dessa [sentida efterföljare] vara lättare att övertyga? (6) De som Vi har sänt före dig [som sändebud] var ingenting annat än män för vilka Vi uppenbarade [Våra budskap]. Fråga då dem som går efter [de tidigare uppenbarelserna], om ni inte vet det. (7) Inte heller gav Vi dem kroppar som inte behövde föda och de var inte odödliga. (8) Till sist uppfyllde Vi Vårt löfte och räddade dem och de [andra] som Vi ville [rädda], och dem som hade förslösat sina själar lät Vi gå under. (9) [ARABER!] Vi har nu uppenbarat för er en Skrift varigenom ert namn skall ihågkommas och hållas i ära; vill ni då inte använda ert förstånd (10) Hur många folk har Vi inte låtit gå under på grund av den myckna orätt som de begick, och efter dem har Vi låtit nya slakten stiga fram! (11) När de fick kännning av Vårt stränga [straff] ville de fly undan på snabbaste sätt, (12) [men en röst hejdade dem:] "Fly inte! Återvänd till ert ombonade liv i bekvämlighet och överflöd och till era hem; kanske får ni några frågor [som ni måste svara på]." (13) [Då] jämrade de sig: "Vi har dragit olycka över oss genom att begå all den orätt som vi begick!" (14) Och deras jämmerrop tystnade inte förrän Vi [mejade ned dem och] lämnade dem som de torra, döda stråna [efter] skörden. (15) VI HAR inte skapat himlen och jorden och allt som finns däremellan för ros skull. (16) Om Vårt syfte hade varit förströelse kunde Vi ha funnit den inom Oss själva, om Vi verkligen skulle vilja ägna Oss åt något sådant. (17) Nej, Vi slungar sanningen mot lögnen så att alla falska [påståenden eftertryckligt] vederläggs, och så tynar [lögnen] bort och dör. Ni drar olycka över er genom era [försök] att beskriva [Guds] Väsen, (18) Honom som allt och alla i himlarna och på jorden tillhör! De som står nära Honom håller sig inte för goda att tjäna Honom och de förtröttas inte. (19) De prisar Honom natt och dag utan att mattas [i sin hängivelse]. (20) Men det finns de som har satt upp gudar hämtade från jorden och [påstår att] de återuppväcker de döda! (21) Men om det i himlen eller på jorden hade funnits gudar vid sidan av Gud skulle världsalltets ordning ha brutit samman! Stor är Gud i Sin härlighet, Herren till allmaktens tron, fjärran från [deras försök] att beskriva [Hans Väsen]! (22) [Ingen] kan ställa Honom till svars för Hans handlande, men [människorna] skall stå till svars [för sina handlingar]. (23) Icke desto mindre dyrkar de [falska] gudar i Hans ställe! Säg [Muhammad]: "Lägg fram era bevis; detta är Påminnelsens [ord, Påminnelsen] som har nedsänts till dem som följer mig och Påminnelsen

[som sändes] till dem som var mina föregångare.” Men de flesta känner inte sanningen och [därför] vänder de sig bort. (24) Vi har aldrig sänt en profet före dig utan att uppenbara för honom: ”Det finns ingen annan gud än Jag – tillbe Mig!” (25) Och de säger: ”Den Nåderike har [avlat] en son.” Nej, stor är Han i Sin härlighet! [Alla] är de Hans tjänare som Han har bevisat stor heder; (26) de talar inte förrän Han har talat, och de handlar [bara] när Han befäller. (27) Han vet allt vad [människor] kan veta och allt som är dolt för dem, och de kan inte tala till förmån för någon annan än den som Han är nöjd med. Och de bävar inför Hans [majestät]. (28) Och om någon av dem sade: ”Jag är en gud sida vid sida med Honom”, skulle Vi straffa honom med helvetet; så lönar Vi dem som begår orätt. (29) INSER DE inte, de som vill förneka sanningen, att himlarna och jorden [en gång] utgjorde en enda, sammanhållen massa och [att] Vi skilde dem åt? Och [vet de inte] att Vi har låtit allt liv uppstå ur vatten? Har de då ingen tro? (30) Och [ser de inte att] Vi har sänkt ned i jorden fast förankrade berg, så att den inte svajar under deras fot, och banat vägar över den för att de skall kunna komma fram (31) och byggt himlens [valv] som ett väl skyddat tak? Men de vänder ryggen åt [naturens alla] tecken! (32) Också natten och dagen är Hans verk, liksom solen och månen, som rör sig var och en i sitt kretslopp. (33) VI HAR inte skänkt evigt liv åt någon människa före dig [Muhammad]; om du måste dö, skulle de då få leva för evigt? (34) Varje människa skall smaka döden; och Vi prövar er genom de frestelser [som följer] med såväl motgång som medgång. Och ni skall föras tillbaka till Oss. (35) Men när förnekarna av sanningen ser dig är allt de vill att göra dig till åtlöje [och den ene säger till den andre]: ”Är det han som talar [nedsättande] om våra gudar?” Men [själva] förnekar de den Nåderike, så snart [de hör] Hans namn nämnas. (36) Människan är av naturen en otålig varelse. Jag skall låta er se Mina tecken, men begär inte att Jag skall visa er dem i förtid! (37) Och de frågar: ”När kommer detta löfte [om uppståndelse och dom] att infrias, om det som ni har sagt är sant?” (38) Om förnekarna visste [att den tid kommer] då de förgäves skall försöka skydda ansikte och rygg mot elden och ingen skall hjälpa dem! (39) Ja, den [Yttersta stunden] skall komma över dem plötsligt och de skall stå där förvirrade och förstummade; de kan inte hejda dess [ankomst] och de kommer inte att beviljas uppskov. (40) [Även] före dig har sändebud gjorts till åtlöje, men [till sist] blev upptågsmakarna inringade just av det som deras skämt brukade handla om. (41) Säg: ”Vem skyddar er om natten och om dagen mot den Nåderikes [vrede]?” Nej, de vill inte påminnas om sin Herre och vänder ryggen till. (42) Har de då andra gudar än Oss som skyddar dem? Men dessa [gudar] kan inte [ens] hjälpa sig själva och har ingen som skyddar dem mot Oss! (43) Nej, Vi lät dem – liksom deras fäder – njuta av livets goda så länge att de fann tiden lång. Ser de då inte hur Vi

går till väga mot [ett] land och berövar det dess bästa resurser [och låter dess tidigare storhet och makt följas av nedgång och fall]? Tror de ändå att de [till sist] skall hemföra segern (44) SÄG [Muhammad]: "Jag varnar er inte med andra ord än de som uppenbaras [för mig]!" Men de som [låtsas] döva kan inte uppfatta varningen. (45) Och så snart de får känning av en vindstöt av din Herres straff, jämrar de sig: "Vi har dragit olycka över oss med all den orätt som vi begick!" (46) På Uppståndelsens dag skall Vi ställa fram rättvisande vågar och ingen skall då lida den minsta orätt. [Allt,] till och med det som väger så litet som ett senapskorn, skall Vi dra fram i ljuset. Det är Vi som bäst håller räkning på allt. (47) VI GAV Moses och Aron den måttstock med vilken rätt kan mätas och skiljas från orätt, ett ljus [för att lysa upp människornas väg] och en påminnelse för dem som fruktar Gud, (48) som bävar inför sin Herre, trots att de inte kan se eller förnimma Honom, och som ängslas för [den Yttersta] stunden. (49) Även denna [Koran] är en välsignad påminnelse som Vi har uppenbarat. [Är ni beredda att] förkasta den (50) REDAN i hans ungdom gav Vi Abraham kunskap om den rätta vägen och ett rättrådigt handlande; Vi visste att han var [värdig Våra gåvor]. (51) Till sin fader och sitt folk sade han: "Vad föreställer dessa statyer som ni dyrkar med en sådan hängivenhet?" (52) De svarade: "Vi såg våra fäder dyrka dem." (53) Han sade: "Det är tydligt att ni och era fäder helt har gått vilse." (54) De sade: "Säger du detta på fullt allvar, eller vill du skämta?" (55) Han svarade: "[Jag talar allvar!] Er Herre är himlarnas och jordens Herre, Han som har skapat dem, och jag är en av dem som vittnar om detta." (56) [För sig själv sade han:] "Jag skall vid Gud sannerligen ta itu med era avgudar så snart ni vänder ryggen till!" (57) Och så slog han dem i stycken, alla utom den förnämste av dem, så att de skulle kunna vända sig till honom. (58) [När de såg förödelsen] sade de: "Vem har gjort detta mot våra gudar? Han har begått en svår orätt!" (59) [Några] sade: "Vi hörde en ung man tala om dem; hans namn är Abraham." (60) [De andra] sade: "För hit honom inför allt folket, så att de kan [berätta vad de får] bevittna!" (61) [När han förts fram] frågade de: "Har du, Abraham, gjort detta mot våra gudar?" (62) Han svarade: "Nej, det var denne, den förnämste av dem, som gjorde det. Men fråga dem ni, om det är så att de kan tala." (63) Då återgick de till att diskutera inbördes och [några] sade [till de andra]: "Det är ni som har gjort orätt!" (64) Men så svängde de om [och sade till Abraham:] "Du vet mycket väl att dessa [bilder] inte kan tala!" (65) [Då] sade han: "Dyrkar ni alltså i stället för Gud det som varken kan gagna eller skada er (66) Skam över er och det som ni dyrkar i Guds ställe! Vill ni inte använda ert förstånd?" (67) [Då] ropade de: "Låt oss bränna honom [på bål] och hämnas gudarna, om [något] måste göras [för dem]!" (68) [Då] befallde Vi elden: "Bli svalka och säkerhet för Abraham!" (69) [Sedan]

försökte de snärja Abraham med list, men [Vi korsade deras planer] och lät dem stå som förlorare: (70) Vi räddade honom och Lot [och förde dem] till det land som Vi har välsignat för alla folk. (71) Och som ännu en gåva av Vår nåd skänkte Vi honom [sonen] Isak och [dennes son] Jakob och Vi gjorde dem alla till rättsinniga människor; (72) och gjorde dem till ledare som ledde [människorna] enligt Våra befallningar, och Vi ingav dem [vilja] att göra gott och att regelbundet förrätta bönen och att hjälpa de behövande. Och de ägnade Oss hela sin dyrkan. (73) OCH [MINNS] Lot! Vi gav honom visdom och kunskap, och Vi räddade honom från [hans] folk, som begick onda och skamliga handlingar; de var fördärvade människor, som trotsade [Gud]. (74) Vi inneslöt honom i Vår nåd, och han var sannerligen en av de rättsinniga. (75) OCH [MINNS] Noa! – Hur han i forna dagar bad [om Guds hjälp mot sitt folk] och hur Vi bönhörde honom och därpå räddade honom och hans närmaste undan den stora floden. (76) Vi gav honom styrka att stå emot folket, som avvisade Våra budskap som lögn; dessa människor var i sanning fördärvade och Vi dränkte dem alla. (77) OCH [MINNS] David och Salomo – hur de dömde i ett fall där får [tillhörande] en grupp människor hade kommit in under natten på en [främmande] åker och betat av säden. Vi var vittne till deras dom. (78) Fastän Vi hade gett Salomo en djupare förståelse av saken, hade Vi gett båda visdom och kunskap. Och Vi befallde bergen och fåglarna att tillsammans med David lovprisa Oss – Vi har makt att göra detta. (79) Och Vi lärde honom att tillverka brynjor åt er för att göra er mer motståndskraftiga i era krigståg. Är ni tacksamma för detta (80) Och Vi gjorde stormvinden till Salomos [tjänare], och den skyndade på hans befallning till landet som Vi har välsignat; Vi har kunskap om allt. (81) Och bland de upproriska andarna [som Vi gjorde till Salomos tjänare] fanns de som dök i havsdjupet på hans befallning [och de] som utförde andra arbeten. Och Vi hade uppsikt över dem. (82) OCH [MINNS] Job, hur han ropade till sin Herre: ”Jag har prövats av olyckor och elände, men Du är den Barmhärtigaste av de barmhärtiga!” (83) Och Vi hörde hans bön och befriade honom från det onda som [plågade] honom och gav honom åter [dem av] hans familj [som Vi tagit ifrån honom] och Vi fördubblade deras antal som en särskild nåd från Oss och som något att bevaras i minnet av alla som ägnar Oss sin dyrkan. (84) OCH [MINNS] Ismael och Idris och Dhu’l-Kifl. De hörde alla till dem som visar tålamod och uthållighet [i livets skiften]. (85) Och Vi har inneslutit dem i Vår nåd; de var i sanning rättsinniga människor. (86) OCH [MINNS] honom [som slukades av] en väldig fisk. Han övergav [staden] i vredesmod och trodde att Vi ingen makt hade över honom. Men [när han hade fått sitt straff] ropade han i [sin förtvivlans] mörker: ”Ingen gudom finns utom Du! Stor är Du i Din härlighet! Jag har i sanning handlat orättfärdigt.” (87) Och Vi hörde hans

rop och räddade honom ur hans elände; så räddar Vi dem som har tro. (88) OCH [MINNS] Sakarias, som ropade till sin Herre: "Herre! Låt mig inte [dö] barnlös! Men [om Du inte skänker mig en arvinge vet jag att] Du är den bästa Arvtagaren!" (89) Och Vi bönhörde honom och skänkte honom [sonen] Johannes - Vi gjorde nämligen hans hustru fruktsam. - De var alltid beredda att göra gott och ödmjukade sig inför Oss med hopp och fruktan och visade stor undergivenhet. (90) OCH [MINNS] henne som bevarade sin jungfrudom. Vi andades in i henne något av Vår ande och Vi gjorde henne och hennes son till ett tecken för alla folk. (91) [TROENDE!] Detta ert samfund är i sanning ett samfund och Jag är [allas] er Herre. Dyrka därför Mig! (92) Men människorna har velat slå sönder denna enhet, trots att de alla är kallade att återvända till Oss [för att avlägga räkenskap]. (93) Men den som handlar rättskaffens och som har tro, kommer inte att se sina strävanden misskända; Vi upptecknar nämligen [allt som är] till hans förtjänst. (94) En undantagslös regel föreskriver att inget folk, som Vi har dömt till undergång [därför att de framhärdade i att förneka sanningen], får återvända [till jorden], (95) förrän Gog och Magog har släppts lösa och [deras horder] väller fram från [jordens] alla hörn (96) och tiden för uppfyllelsen av det sanna löftet [om uppståndelsen] närmar sig. Då skall förnekarna [mumla] med stelt stirrande blick: "Vår olycka var att vi inte tog detta löfte på allvar; vi gjorde sannerligen oss själva svår orätt!" (97) [En röst skall säga:] "Ni och allt det ni tillbad i Guds ställe skall bli bränsle för helvetets [eld]; dit drivs ni nu [som boskapen] till vattningsstället. (98) Om dessa ting hade varit gudomligheter skulle de inte ha haft [helvetet] som mål, men där skall ni alla förbli till evig tid." (99) I [helvetet] skall vara klagan och jämmer, men [själva] skall de inte höra något [av detta]. (100) Men de som Vi har beslutat [belöna med] det högsta goda skall föras långt bort från [åsynen av] detta [helvete]; (101) inte ens det svagaste ljud skall de uppfatta därifrån och de skall förbli [i paradiset] till evig tid, [omgivna av allt] det som deras själar har längtat efter. (102) De uteslagna fasor [som möter de dömda denna Dag] vållar dem [som fått stiga in i paradiset] ingen sorg; änglarna möter dem där med orden: "Er dag, [er dag av triumf,] som har lovats er, är detta!" (103) Den Dagen skall Vi rulla ihop himlen som en fullskriven pergamentrulle. Liksom Vi grep Oss an med den första skapelsen skall Vi förnya den - för detta löfte borgar Vi och Vi har makt att göra det! (104) I DEN bok av visdom [som Vi skänkte David] efter [den första] påminnelsen har Vi skrivit att Mina rättskaffens tjänare skall ärva jorden. (105) I detta ligger ett budskap till [alla] människor som dyrkar Gud. (106) Vi har sänt dig [Muhammad] enbart av nåd till alla folk. (107) Säg: "Genom uppenbarelsen, och enbart genom den, vet jag att er Gud är den Ende Guden. Vill ni underkasta er Hans vilja?" (108) Säg, om de vänder dig

ryggen: "Jag har gett er alla en och samma klara och entydiga varning, fastän jag inte vet, om det som [Gud] lovar er skall komma ligger i en nära eller avlägsen framtid. (109) Han vet vad [ni] säger högt likaväl som det som ni vill dölja. (110) Kanske - om detta vet jag ingenting - betyder [uppskovet med Guds dom] att ni sätts på prov och får njuta av livets goda ännu en tid?" (111) Säg: "Döm med Din sanning, Herre, [mellan mig och dem som beskyller mig för lögn]!" - och: "Vår Herre är den Nåderike; vars stöd vi ber om i kampen mot era [hädiska] beskrivningar av [Hans Väsen]." (112)

[KAPITEL 21](#)

[«KORANENS BUDSKAP KAPITEL 22](#)

[KORANENS BUDSKAP KAPITEL 20»](#)

- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn 'Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid'ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummah](#)
- [Salafiyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)
- [Förklaringen och innebörden av profetens namn](#)